

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473093760/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

en illusion. Mennesket er så ene som den enlige butiksvend i denne guldforladte mineby. Rundturen ender på kirkegården, hvor alle hvostegn og mængdelser er udslættet lige til indskriftene på ligstene. Solen synker, det er det absolutte nulpunkt.

Og nu får selve fremtidstuden fra Uppsala sin nekrolog: *Den stumme Bog* (XVI). Bogen den gamle student har med i kisten, er åndens forstening, erfaringernes tørrede herbarium. Dens stumme sider aftegner en faldende livskurve: fra egebladet, ungdommens venskabspagt, til det nøgne skarpe græsstrå – døden, måske selvmordet? Græsset groede over Vadstenas rige fortid, over Uppsalahøjens elskovsnavne, over Sals anonyme grave. Dog netop naturen viser at livet går uanfægtet videre. Kisten med den døde er stillet ud under en kovhytte af blomstrende syrener (et autentisk træk fra Dannemora); og svalen, indledningens rejsefugl der også dukkede op for at lusvåle fingrene i Mariestad, kvadrer over hans hoved, mens en solstråle baner sig vej. Naturen husker ikke, den fornyer sig bare, ubekymret og uførtroden. Det ses endnu tydeligere i *Sether-Dalen* (XVII).

Mens Sala lå i et fladt og goldt grubelandskab, er Säterdalen berømt for sin frodighed. Andersen oplevede den i plaskregn, men også det har kunnet udnyttes. Væksternes livgivende bad bliver kontrasten til herbarieplanterne i forrige afsnit, helt ned i detaljer. Det er naturens overvældende fornyelse. Om natten opstår ildebrand i værts huset, men den besejres også af vandets kraft. I brevene hjem ærgres han sig over fortrædelighederne, men i rejsens indre forløb bliver det en positiv indspjotning. At overleve både oversvømmelse og brand er jo også en opmuntring.

Vi har nået sommerens hjerte og tårens kulmination, *Målsømfestten i Leksand* (XVIII). Det er på en gang en hedensk og kirkelig fest, hvor hele Dalfolkene drager af gårde. Men livets bekræftelse skal og må males mod den mørke baggrund af undergangens permanente trusler. Vejen dert hen fører over Dalelven, hvor flydebroen er ved at synke under vognen og kun akkurat synes at holde. I nærheden står majstrangen fra ifjor med visnede kranser, bundet af hænder der nu måske også visner i graven. Således er husfaderen i præstefamilien han gæster, nylig død. Og han hører fortælle om de hårde vintre, hvor døende svaner klager sig på el-